

ΤΑΤΙΑΝΑ
ΚΙΡΧΟΦ

ΣΤΟ
ΠΑΝΗΘΥΡΙ
, ΤΗΝ
ΕΧΑΣΑ

ΔΙΟΝΤΡΑ

*Σ' αυτούς που ο νους τους
συλλογάται ελεύθερα...*

Θερμές ευχαριστίες στον Φ.Β.,
που με ενέταξε στον κόσμο του gaming,
και στον Γ.Μ.,
για τη βοήθεια στα σημεία περί φυσικής.

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

**Διασκευασμένο κείμενο
απ' το έργο Στο πανηγύρι του Ζαν Κοκτό**

Στο πανηγύρι. Στο πανηγύρι τη βρήκα και στο πανηγύρι την έχασα. Ήταν ένα όμορφο πανηγύρι με τα καρουζέλ του, τη σκοποβολή του, τα παιχνίδια με τη χελώνα, τη συναυλία του, τον καταπέλτη που σε πετούσε μακριά. Στο εστιατόριο δεν σέρβιραν μηλόπιτα, ή σέρβιραν κι εγώ δεν την είδα (:), αλλά είχε σίγουρα φαγητό, κάτι λιχουδιές αχνιστές, που μοσχοβολούσε όλος ο τόπος. Τη συνάντησα στο καρουζέλ, είχε ανέβει με το δικό της κατοικίδιο, δεν θέλησε να δοκιμάσει κάποιο αλογάκι ή κάποιο άλλο τερατάκι απ' τα πολλά που υπήρχαν, έτσι για την αλλαγή. Επέμεινε εκεί στον δικό της αετό, με τα μεγάλα φτερά και τον αποκρουστικό ήχο. Πρόλαβα μόνο να τη ρωτήσω «Ει, πώς σε λένε; Πες μου το όνομά σου!» κι εκείνη μου απάντησε «Θα σ' το πω μετά». Ύστερα απ' αυτό την έχασα. Έψαξα παντού, στη σκοποβολή δεν ήταν, παρόλο που φάνηκε να της αρέσει, έψαξα και στο παιχνίδι με τις χελώνες, που πετάς στη χελώνα κρίκους και αν την πετύχεις κερδίζεις, αλλά δεν ήταν ούτε εκεί. Υπέθεσα θα της άρεσε ο ναρκαλιευτής, να μαντεύεις αν υπάρχει νάρκη στα πόδια σου, αν εκεί που πατάς πατάς σταθερά, με ασφάλεια, ή μπορεί απ' τη μια στιγμή στην άλλη να χάσεις... τη ζωή σου. Στο πανηγύρι τη βρήκα και στο πανηγύρι

την έχασα. Δεν ήταν πουθενά. Την είδα πάνω στη ρόδα, στο πιο ψηλό σημείο της ρόδας, εκεί απ' όπου μπορείς να δεις όλους τους απέραντους κόσμους που ανοίγονται. Όλες τις ρίζες του δέντρου, και τις τρεις. Τον παγωμένο κόσμο, τον κόσμο της φωτιάς, τον κόσμο των θεών και των θνητών. Ποιος ξέρει άραγε ποιον κόσμο αναζητούσε. Ποιο σύμπαν την τράβαγε περισσότερο. Λέω, αν φωνάξω δυνατά, μπορεί να μ' ακούσει, ας μη χάσω την ευκαιρία! Έβαλα όλη μου τη δύναμη, «εί εσύ, εκεί ψηλά, πες μου, πώς σε λένε;». Με άκουσε, μου έκλεισε το μάτι, αλλά δεν μου είπε το όνομά της. Φώναξε κι εκείνη δυνατά, ίσως όχι τόσο, γιατί η φωνή της ερχόταν πιο εύκολα απ' τα ψηλά στα χαμηλά, και μου είπε το ίδιο, «θα σ' το πω πιο μετά...». Έπειτα και πάλι την έχασα. Ήμουν απελπισμένος, δεν θα την ξαναέβλεπα. Όσο νύχτωνε, στο πανηγύρι ερχόταν περισσότερος κόσμος, μέσα σε τόσους ανθρώπους και νεράιδες και ξωτικά πώς θα την ξαναέβρισκα; Είπα να κάτσω στο μέρος όπου γινόταν η συναυλία. Θα ξεκινούσε σε λίγα λεπτά. Αν της άρεσε αυτή η μουσική, θα ερχόταν. Μήπως να της πληρώσω το εισιτήριο; Μήπως γι' αυτό δεν έχει έρθει; Κοίταξα λίγο περιμετρικά της σκηνής. Άφαντη. Τα φώτα της συναυλίας μού προκαλούσαν έναν πανικό. Είναι φωτορυθμικά και με ζαλίζουν, δεν είμαι συνηθισμένος σε τέτοιες διασκεδάσεις. Γύρισα ξαφνικά, απογοητευμένος, και την είδα ακριβώς από πίσω μου! Ενθουσιάστηκα! Τώρα, σκέφτηκα, είναι η ευκαιρία, είναι εδώ μπροστά μου, τώρα πρέπει να τη ρωτήσω! Έτρωγε μηλόπιτα, ή μήπως δεν ήταν μηλόπιτα τελικά; Κάποιο γαλλικό γλυκό θα ήταν σίγουρα, δεν ξέρω να τα ξεχωρίζω. «Πες μου το όνομά σου», τη ρώτησα γλυκά, κι εκείνη μπουκωμένη απ' τις ζάχαρες, με μια έκφραση ευγνωμοσύνης, μάσησε πρώτα καλά, κατάπιε με ευχαρίστηση και ύστερα μου είπε «θα σ' το πω πιο μετά...». Και εξαφανίστηκε. Την πρωτοείδα στο καρουζέλ και την έχασα

στη συναυλία. Κι έκτοτε, όσο κι αν έφαγα τον τόπο, όσο κι αν γύρισα ουρανό και γη, σε όσους κόσμους κι αν περιπλανήθηκα, όση βοήθεια κι αν ζήτησα ή δεν ζήτησα απ' τους δικούς μου ανθρώπους, όσο προσπάθησαν κι εκείνοι με την καλή τους την καρδιά να με βοηθήσουν, έκτοτε όχι. Δεν την ξαναβρήκα ποτέ πια. Γι' αυτό σας λέω, να μην πηγαίνετε ποτέ στα πανηγύρια. Τα πανηγύρια είναι φυλακή, μπαίνεις και δεν ξέρεις τι θα σου συμβεί. Να, όπως και με μένα. Ψάχνω να την ξαναβρώ, μα τίποτα... Στο πανηγύρι τη βρήκα και στο πανηγύρι την έχασα.

ΓΕΝΕΣΙΣ

Κυριακή 6 Ιουνίου

Το πανηγύρι ξεκινάει κάθε πρώτη Κυριακή του μήνα. Σήμερα είναι η πρώτη Κυριακή. Ο Ιάκωβος έχει έρθει από νωρίς. Ακόμα στήνουν τους πάγκους. Στα δεξιά θα είναι τα παιχνίδια και στα αριστερά ο χώρος της συναυλίας. Μεγάλη εξέδρα, πολλές καρέκλες. Ήθελε να προμηθευτεί ένα εισιτήριο έγκαιρα. Η δουλειά του ολημερίς και ολονυχτίς –κυρίως ολονυχτίς– του επέτρεπε ένα ακριβό εισιτήριο στην πρώτη θέση. Το αγοράζει. Είναι πάντα δύσκολο να αγοράζεις ένα μόνο εισιτήριο. Κάνει δύο βήματα παραπέρα και σκέφτεται ότι δεν ρώτησε τι ώρα ξεκινάει η συναυλία. Τα μεσάνυχτα. Η ώρα είναι έξι το πρωί. Τόσος άπλετος χρόνος, που δεν ξέρει τι να τον κάνει. Περιπλανιέται άσκοπα. Βρίσκει τον ναρκαλιευτή ανοιχτό. Πληρώνει το εισιτήριο χωρίς δεύτερη σκέψη και ξεκινάει να παίζει.

Στην εφηβεία του ήταν πρωταθλητής στον ναρκαλιευτή. Όταν πρωτοξεκίνησε να παίζει, μπορούσε να λύνει τις δύσκολες πίστες αλλά έκανε πολλή ώρα. Είχε δίπλα του ένα τετραδιάκι και σημείωνε τους πιθανούς συνδυασμούς, μαντεύοντας πού θα είναι η επόμενη νάρκη. Με τον καιρό, κατάλαβε πως όσο λιγότερο σκέφτεται την κάθε του κίνηση, τόσο πιο γρήγορα λύνει το παιχνίδι. Ξαν το κομμάτι εκείνο του εγκεφάλου του που μπορεί να σκέφτεται λογικά, να σκέφτεται καλύτερα όταν

η προσοχή του είναι στραμμένη σε κάτι άλλο. Είχε στεφθεί πρωταθλητής στον ναρκαλιευτή μια μέρα που μιλούσε με την αδερφή του για κάτι άσχετο, και έλυσε τη δύσκολη πίστα σε σαράντα δύο δευτερόλεπτα. Περίπου τόσο του είχε πάρει και για να κάνει την Ελευθερία να χαμογελάσει για πρώτη φορά. Ο ναρκαλιευτής είναι το παιχνίδι του φλερτ. Ανοίγεις κουτάκια, προσπαθώντας να μην πατήσεις στη νάρκη. Αν εμφανιστεί ο αριθμός ένα, σημαίνει ότι μια νάρκη παραμονεύει, ρώτησες κάτι μετρίως ηλίθιο. Αν εμφανιστεί ο αριθμός πέντε, έχεις ρωτήσει κάτι εντελώς ηλίθιο, πέντε νάρκες τριγύρω σου, πρέπει να προσέχεις. Ξεκίνησε να παίζει. Πρώτο κουτάκι το ανοίγει σωστά. Όταν γνώρισε την Ελευθερία, άρχισε να τη ρωτάει ένα σωρό πράγματα για να γνωριστούν καλύτερα, προσέχοντας μη ρωτήσει κάτι που δεν έπρεπε και τον περάσει για περίεργο. Συνέχισε να λύνει την πίστα σωστά και μεθοδικά. Η συζήτηση έρεε καταπληκτικά, η Ελευθερία αποδείχτηκε μια εξαιρετική συνομιλήτρια, ο Ιάκωβος δεν χρειαζόταν να το σκέφτεται ιδιαίτερα. Κάποια στιγμή, όμως, από απροσεξία και υπερβολική αυτοπεποίθηση, ο Ιάκωβος έκανε ένα άκομψο σχόλιο για το σκουλαρίκι στη μύτη της Ελευθερίας και εμφανίστηκε μπροστά του ο αριθμός ένα. Μια νάρκη είναι κάπου εκεί κοντά. Συνέχισε να παίζει πιο προσεκτικά. Τώρα το πήγαινε στον αυτόματο. Την έλυσε την πίστα σε πολύ καλό χρόνο, όταν ξαφνικά του εμφανίστηκε ο αριθμός πέντε. Πέντε νάρκες τριγύρω. Τι το ήθελε κι αυτός και ξαφνιασθηκε όταν η Ελευθερία του είπε πως είναι κι αυτή πρωτοετής; Μα φαίνεσαι τουλάχιστον είκοσι πέντε! Όπου φύγει φύγει τώρα, τρέξε να σωθείς Ιάκωβε, πώς ανοίγει η γη, πού είναι η έξοδος κινδύνου; Όχι τώρα, ρε γαμώτο, που ήταν έτοιμος να λύσει την πίστα, να κάνει το μεγαλύτερο σκορ, που κανείς όλο το βράδυ δεν θα μπορούσε να το ξεπεράσει, όχι τώρα! Είχε ανοίξει το εντελώς ηλίθιο κουτάκι. Είχε στριμωχτεί

στη γωνία με πέντε νάρκες τριγύρω του. Είναι ο τρόπος ομιλίας σου και η ωριμότητα που δείχνεις και το παρεξήγησα, η απάντησή του. Της Ελευθερίας φάνηκε να της αρέσει αυτή η εξήγηση, του χαμογέλασε, τη γλίτωσε τη νάρκη στη γωνία, έλυσε την πίστα σε λίγα μόλις δευτερόλεπτα, έγινε ζευγάρι με την Ελευθερία εκείνο το απόγευμα.

Μεσημέριασε. Τα παιχνίδια είχαν όλα στηθεί. Ένωθε μια κούραση. Ήταν ξάγρυπνος κάτσε πόσες ώρες; Συμβουλευτήκε το smart watch του, που τον ενημερώνει για τα πάντα: πόσο νερό πίνει, πόσα βήματα έκανε την ημέρα, πόσους παλμούς έχει, πόσο οξυγόνο, πόση θερμοκρασία έχει το δωμάτιο, σε τι υψόμετρο βρισκόμαστε, και πόσες ώρες βαράει υπερωρία ξύπνιος. Δεκαεννιά. Λογικά, σε λίγο θα πρέπει να πέσει ξερός, το μάτι όμως ακόμα γαρίδα. Να έτρωγε μήπως κάτι; Πουλάνε μπέργκερ εδώ; Κατευθύνθηκε προς την καντίνα. Μάλλον όχι. Καλύτερα όχι, τα εννιά κιλά που πήρε το τελευταίο δίμηνο δεν τα λες και λίγα, και επιπλέον θα έχει φαγητό στα βαφτίσια. Αμάν, πώς το ξέχασε αυτό! Σήμερα είναι τα βαφτίσια της μικρής! Δεν του έκανε καρδιά όμως να φύγει απ' το πανηγύρι. Σκέφτηκε ότι θα παίξει ένα παιχνίδι και μετά γρήγορα θα ετοιμαστεί και θα πάει στην εκκλησία. Πώς είπαμε τη λένε τη μικρή; Είχε ξεχάσει πώς θα ονόμαζε ο αδερφός του το πρώτο του παιδί, σίγουρα όχι Ελένη, το όνομα της μάνας τους, αλλά ήταν το όνομα της πεθεράς του ή κάποιο άσχετο; Και την πεθερά του πώς τη λένε; Δεν θυμάται καν. Αγοράζει εισιτήριο για τα συγκρουόμενα. Αυτό θα τον ξυπνήσει λίγο, είναι το αγαπημένο του παιχνίδι.

Επιβίβαστηκε στο αμαξάκι του, χρώματος κόκκινου. Ακούστηκε η φωνή του εκφωνητή που ανήγγειλε ακόμα έναν γύρο, φορέστε τις ζώνες σας, περιμένετε μέχρι να μπει η μάρκα στη σχισμή, με το τρία, δύο, ένα, έτοιμοι να παίζετε! Είχε πατημένο

το πόδι στο γκάζι και περίμενε να ξεκινήσει το παιχνίδι. Μην κάνεις κάνα αστείο και δεν φορέσεις το πουκάμισό σου, Ιάκωβε, σ' το 'χω σιδερώσει και είναι στην κρεμάστρα στο υπνοδωμάτιό σου. Η φωνή της μάνας. Άσε με ρε μάνα, σου λέω εμένα δεν μ' αρέσουν αυτά, τα βαριέμαι! Ξεκίνησαν και οι δύο σε υψηλά ντεσιμπέλ. Η συζήτηση ήταν θέμα δευτερολέπτων να γίνει πεδίο μάχης. Και τι πάει να πει αυτό; Δεν θα έρθεις στα βαφτίσια της ανιψιάς σου; Κι ο αδερφός σου τι θα πει; Ούτε που θα με προσέξει ρε μάνα, τόσος κόσμος θα 'ναι εκεί, με μένα θα ασχολείται; Και στον κόσμο τι θα πούμε; Ο Ιάκωβος πού είναι; Γιατί δεν ήρθε; Βρες μια δικαιολογία. Βρες την εσύ, που δεν θα έρθεις! Μάνα, άσε με, με έπρηξες. Έξαλλος φώναζε, της κοπάνησε την πόρτα, κοπάνησε και το αμαξάκι του με δύο άλλα, καλά ρε βλάκες, δεν βλέπετε πού πάτε, κόρνα δεν έχει να πατήσω; Αν είχε, θα την πάταγε παρατεταμένα. Έβραζε μέσα του από θυμό, που κανείς δεν τον καταλαβαίνει, που τον υποχρεώνουν να κάνει πράγματα παρά τη θέλησή του. Απ' τα νεύρα του, δεν είδε το αυτοκινητάκι που ερχόταν με φόρα μπροστά του. Μετωπική καραμπινάτη, τραντάχτηκε ολόκληρος. Μην κάνεις κάνα αστείο και δεν έρθεις. Ο πατέρας πιο λιτός, πιο κοφτός. Δεν σήκωνε πλάκες. Μ' έχουν στριμώξει από παντού, σκεφτόταν ο Ιάκωβος. Πρέπει να κάνω ελιγμούς. Γιατί δεν θα έρθεις; Δεν είπα ότι δεν θα έρθω Ινώ, είπα θα δούμε. Το δικό σου θα δούμε, Ιάκωβε, το ξέρουμε όλοι. Δεν θα ξυπνήσεις καν! Πηγαίναμε για καραμπόλα κανονική. Τι ώρα είναι; Στις τέσσερις. Το μεσημέρι; Όχι, τη νύχτα! Αν ήταν τη νύχτα, πιο πιθανό να ερχόμουν. Ιάκωβε, κοιμήσου σαν άνθρωπος φυσιολογικά ένα βράδυ. Χάνεις όλη σου τη μέρα, δεν το καταλαβαίνεις; Ινώ, κι εσύ κατήχηση; Είναι ο ρόλος της μεγάλης αδερφής. Θα δεις πόση ενέργεια θα 'χεις μες στη μέρα να κάνεις πράγματα. Τι πράγματα; Δεν ξέρω, οτιδήποτε, ό,τι σ' αρέσει. Το πήγαινε

φιρί φιρί να τον βγάλει εκτός εαυτού. Κυνηγούσε με μανία το μπλε αυτοκινητάκι να το τρακάρει από πίσω. Δεν έβλεπε τίποτα μπροστά του. Για δεξ τη, που μου κάνει και την έξυπνη και ελίσσεται. Τώρα θα δεις! Δεν μ' αρέσει τίποτα, Ινώ! Ιάκωβε, παραδίνομαι. Είκοσι πέντε χρόνων είσαι, κάνε ό,τι καταλαβαίνεις! Ξέφυγε απ' την καραμπόλα στη γωνία, με κάτι μετωπικές που τον ζάλισαν λιγάκι, συνεχίζοντας ακάθεκτος το παιχνίδι του παρά τις ενοχές. Καταλάβαινε πως ό,τι του έλεγαν ήταν σωστό, απλώς αδυνατούσε να το εφαρμόσει. Κατέβηκε απ' το αμαξάκι του. Βαρέθηκε να συγκρούεται με όλους πια. Στην τελική, ποιος κερδίζει στα συγκρουόμενα; Υπάρχει νικητής; Σ' έναν καβγά νικάει ποιος; Αυτός που επικρατεί, θα έλεγε κανείς. Αλλά τι σημαίνει αυτό πρακτικά; Αυτουνού που περνάει τελικά η γνώμη του; Αυτός που φώναξε περισσότερο; Ή αυτός που κατάφερε να διατηρήσει την ψυχική του ηρεμία;

Ο Ιάκωβος ένιωθε εξαντλημένος έπειτα από κάθε τσακωμό. Στάθηκε στη μέση του πανηγυριού. Γινόταν σαματάς από κόσμο που έστηνε τον χώρο της συναυλίας. Μουσικοί πήγαιναν κι έρχονταν για να στήσουν τα όργανά τους, τεχνικοί για τα φώτα, τον ήχο, να τοποθετήσουν τα μικρόφωνα, τις καρέκλες, να είναι όλα έτοιμα. Του προκαλούσε μια ταραχή αυτό το πηγαινέλα των ανθρώπων. Βιαστικές κινήσεις. Έτρεχαν να προλάβουν. Απομακρύνθηκε γρήγορα. Ξαναπήγε στα παιχνίδια. Κοίταξε από μακριά τον πίνακα με τα καλύτερα σκορ στον ναρκαλιευτή. Απόγευμα και κανείς δεν έχει ξεπεράσει το πρωινό του σκορ. Ένιωσε μια αγαλλίαση. Αλλά δεν κατάφερε να χαμογελάσει. Να πήγαινε στη σκοποβολή; Όχι, όχι μεγάλη ανακατωσούρα τώρα. Απαιτεί πολλή προσοχή και συγκέντρωση. Δεν ήταν σε θέση να μαζέψει το μυαλό του. Πιο πέρα απ' αυτά τα παιχνίδια ο καστανάς. Δεν έχει ανάψει ακόμα τη φωτιά του. Λίγο πιο μακριά η μπιραρία, και στο τέρμα η τεράστια ρόδα. Φωτάκια

κόκκινα και μπλε αναβοσβήνουν ρυθμικά στον ήχο της μουσικής. Δεν μπορούσε να υπολογίσει σε τι ύψος φτάνει η ρόδα. Δεν θα έμπαινε, έχει υψοφοβία. Του άρεσε όμως να κοιτάζει από χαμηλά προς τα ψηλά την αργή κίνησή της. Τι να βλέπεις άραγε από τόσο ψηλά; Βουνά έχει; Θάλασσα; Τα φώτα της πόλης; Του ήταν αδιάφορο να κοιτάζει κάτι τόσο μακριά. Κι αυτή η σκηνή απ' την άλλη μεριά της ρόδας τι είναι; Σε κανένα άλλο πανηγύρι, ποτέ, δεν είχε δει αυτή τη σκηνή. Ένας κώνος με λαμπάκια που φωσφορίζουν, βαθύ μοβ χρώμα, χρυσές γιρλάντες, και κανένας ήχος μουσικής. Αυτό πια δεν γινόταν να μην το δει από κοντά. Έκανε διστακτικά με το χέρι του την κουρτίνα της σκηνής πιο κει. Κοίταξε μέσα. Μια γριά μ' ένα τσεμπέρι στο κεφάλι, ντυμένη στα μαύρα, με μια όψη μάλλον αποκρουστική, που όμως ήθελες να πας κοντά της, του έτεινε το χέρι της δείχνοντάς του την καρέκλα. Τον προσκαλούσε να κάτσει. Μπήκε σαν υπνωτισμένος. Του άρεσε που το φως ήταν χαμηλό. Έκανε να μιλήσει. Η γριά τον πρόλαβε. Ιάκωβε, στη σκοποβολή είναι. Ποια είναι; Η αυθόρμητη ερώτηση που του ήρθε. Αλλά δεν την έκανε. Του προκαλούσε τρόμο το όλο σκηνικό. Αντί αυτής της ερώτησης, αποφάσισε να μάθει πώς ξέρει η γριά το όνομά του. Η γριά δεν απάντησε. Και στο καρουζέλ θα τη χάσεις. Δεν καταλάβαινε για τι πράγμα του μιλούσε. Κοίτα, εγώ δεν τα πιστεύω όλα αυτά, της είπε, και έκανε να σηκωθεί. Η γριά δεν θέλησε να τον σταματήσει κι αυτό τον αποσυντόνισε. Έπρεπε κανονικά να της γυρίσει την πλάτη και να φύγει, αλλά δεν το έκανε. Τι άλλο ξέρεις για μένα; τη ρώτησε τελικά. Εγώ σου είπα αυτά που έπρεπε να μάθεις, του απάντησε εκείνη. Στη σκοποβολή θα τη βρεις και στο καρουζέλ θα τη χάσεις. Αυτά σου αρκούν. Φύγε τώρα. Δεν περίμενε ποτέ ότι η γριά θα τον έδιωχνε τόσο γρήγορα. Ούτε της πλήρωσε εισιτήριο, ούτε της έδωσε κάτι στο χέρι.

Βγήκε απ' το αντίσκηνο περπατώντας σαν μεθυσμένος. Δεν γύρισε ούτε μια φορά να κοιτάξει ξανά το μέρος αυτό. Προχώρησε ευθεία. Ένιωθε ότι δεν είχε άλλες αντοχές. Μετράει πάνω από εικοσιτετράωρο ξάγρυπνος. Νιώθει βαρύς και τα πόδια του δεν τον βαστάνε άλλο. Ποια βαφτίσια τώρα και ποιο κοστούμι; Πρέπει οπωσδήποτε να κλείσει τα μάτια του. Έχει φτάσει στα όριά του. Για λίγο, έστω ένα μισαωράκι, ίσα να πάρει δυνάμεις. Και μετά, ναι. Μετά θα πάει στα βαφτίσια. Δεν αντέχεται, εξάλλου, κι άλλος σαματάς. Τον είχαν προειδοποιήσει ότι θα υπάρχει ποινή αν δεν πάει. Δεν θα την τηρούσαν, ήταν σίγουρος. Αλλά κι αν; Δεν ήθελε να ρισκάρει όσα έχει. Θα πήγαινε. Μόνο να ξεκουραζόταν πρώτα λιγάκι. Περπατάει ανάμεσα στον κόσμο. Τον κουράζει η πολυκοσμία. Τα φώτα έχουν ανάψει σιγά σιγά και ο ήχος απ' τα παιχνίδια δημιουργεί μια ευχάριστη ατμόσφαιρα. Ξέρει κάποιον; Κοιτάει δεξιά κι αριστερά. Γνώριμες φάτσες οι περισσότερες, αλλά δεν γούσταρε να πιάσει κουβέντα με κανέναν. Θα τον καθυστερούσαν, και κυρίως θα μπούκωνε από κοινωνικοποίηση στα βαφτίσια, δεν αντεχόταν τώρα να του πιάσουν ψιλοκουβέντα και στο πανηγύρι. Ήθελε να περάσει απαρατήρητος, να πάει κάπου και να κοιμηθεί για λίγο. Το καρουζέλ, τι πιο ξεκούραστο! Πώς δεν το σκέφτηκε νωρίτερα; Αυτό είναι! Στάσου, κι αυτό που του είπε η γριά; Σιγά, μωρέ, την ξεμωραμένη τώρα, τι ξέρει; Δεν λες καλά που δεν μου πήρε και χρήματα, για να μου λέει χαζομάρες; Θα ανέβω να ξεκουραστώ. Όσο περισσότερο κάθεσαι πάνω στο καρουζέλ, τόσο περισσότερο κερδίζεις. Τι; Δεν ξέρει, αλλά κερδίζεις. Έμεινε στο καρουζέλ. Ευκαιρία να κλείσει τα μάτια του για λίγο. Ανέβηκε πάνω σε ένα πόνι. Έγειρε το σώμα του προς τα μπροστά, και αφέθηκε. Όσο το πόνι θα γυρνάει σταθερά δεξιόστροφα, σε μια πλανητική τροχιά άσκοπη προς το πουθενά, μπορεί για λίγο να

ξεκουραστεί. Έκλεισε τα μάτια και βυθίστηκε. Τα χέρια του έπεσαν ξέπνοα.

Είχε ήδη, λέει, φτάσει στα βαφτίσια. Φορούσε το λινό άσπρο παντελόνι του και το φρεσκοσιδερωμένο πουκάμισο της μαμάς. Θα τον χάζευαν οι θείοι και οι λοιποί συγγενείς. Μόνο να μην τον ρωτούσαν τα ίδια και τα ίδια. Πότε θα τελειώσεις με τη σχολή, τι μεταπτυχιακό θα κάνεις, πώς είστε με την Ελευθερία, πού θα πας το καλοκαίρι. Δεν έχω τελειώσει με τη σχολή, δεν έχω ιδέα αν θα κάνω ποτέ μεταπτυχιακό, ναι είμαστε μαζί και είμαστε καλά, το καλοκαίρι δεν θα πάω πουθενά. Σπίτι. Άντε και σε κάνα πανηγύρι. Γιατί έπρεπε τώρα να τα επαναλαμβάνει αυτά στον καθένα; Αυτές οι δήθεν συζητήσεις για τα μικρά θέματα που πρέπει να κάνουμε με τους ανθρώπους για να μη φαινόμαστε αντικοινωνικοί είναι ένα μικροαστικό στερεότυπο ευγένειας, μια σαχλαμάρα, κάτι που του Ιάκωβου του έτρωγε όλη την ενέργεια. Κι αυτοί, χάθηκε ο κόσμος να ρωτούσαν τίποτα διαφορετικό; Πόσα ψέματα να πει για να φανεί φυσιολογικός; Μια ζωή στρωμένη και ονειρεμένη, όπως την ονειρεύονται οι νοικοκυραίοι. Γάμος, παιδιά, πολλή δουλειά, σύνταξη, πίεση, τα χάπια σου, καλά σαράντα. Τον χάσαμε τον θείο Ιάκωβο από εγκεφαλικό. Μια ζωή προδιαγεγραμμένη. Χωρίς αποκλίσεις. Έπρεπε τώρα να το ανεχτεί όλο αυτό; Ας έλεγαν τίποτα άλλο κι αυτοί. Μόνο πολιτική συζήτηση να μην έπιαναν. Δεν υπάρχει τίποτα πιο βαρετό απ' το να ακούς τους μεγάλους να συζητούν για πολιτικά. Θα έπρεπε και να χορέψει στα βαφτίσια; Αυτό πια δεν είναι όνειρο, εφιάλτης σκέτος είναι! Είχε κακή εμπειρία από χορούς και γλέντια. Θυμήθηκε όταν είχε πάει σε ένα άλλο πανηγύρι, Δεκαπενταύγουστο στο χωριό. Κλαρίνα να παίζουν όλο το βράδυ. Στα πανηγύρια ο κόσμος δίνει αβέρτα γυροβολίες, και δώσ' του τα παλαμάκια, και όπα και σήκω, και έλα κι εσύ να χορέψεις, αμαρτία είναι,

κι αν δεν ξέρεις τα βήματα απλά κοιτάς απ' τους διπλανούς σου, μόνο να μη χάσεις τον ρυθμό ή να μην πατήσεις κανέναν ξυπόλυτο. Ο κόσμος στα πανηγύρια τα βγάζει τα παπούτσια του πάνω στην ένταση του χορού. Παλιότερα σκεφτόταν ότι τους στενεύουν τα παπούτσια και βρίσκουν πρόφαση τον χορό για να τα βγάλουν, μεγαλώνοντας μάλλον πίστεψε πως χωρίς παπούτσια χορεύεις καλύτερα, ενώνεται καλύτερα το πόδι σου με τη γη, τραντάζεται, δονείται, νιώθεις τον ήχο της μουσικής στα πέλματά σου, είναι σαν να χορεύεις με τα κύτταρά σου, σαν να γίνεσαι ένα με τις νότες. Είχε πατήσει μια θεία κάποτε στο χωριό σ' ένα τέτοιο πανηγύρι όταν εκεί που ο χορός σερνόταν προς τα δεξιά, σαν την κίνηση του ρολογιού, έκανε το κλαρίνο ένα απότομο και ξαφνικά γύρισαν όλοι απ' την αντίθετη πλευρά, πήγαιναν προς τα αριστερά, ενώ εκείνος συνέχισε προς τα δεξιά, με αποτέλεσμα να ξενοχιάσει μια θεία που σίριξε, αλλά μέσα στη χλαπαταγή των πνευστών και της φωνής του τραγουδιστή δεν ακούστηκε καθόλου, παρά μόνο διαγράφηκε στο πρόσωπό της μια έκφραση πόνου μαζί και θυμού, ανοίγοντας το στόμα της σαν να προσπαθούσε να προφέρει το «ο», ένας τέλειος κύκλος 360 μοιρών, που μέσα του φαινόταν η σταφυλή που πήγαινε πέρα δώθε σαν εκκρεμές ρολογιού που χτυπάει δυνατά. Η θεία ξενοχιάστηκε άηχα.

Ξύπνησε από τη φωνή ενός τραγουδιστή που ούρλιαζε στ' αφτιά του. Σοκαρισμένος και μην μπορώντας να καταλάβει τι ακριβώς έχει γίνει, ένιωσε έναν οξύτατο πόνο στο πόδι και το πόδι τον είχε πετάξει κάτω. Συνειδητοποίησε ότι έτσι όπως κοιμόταν, είχε πιαστεί το πόδι του κι αυτή τη στιγμή υπέφερε από κράμπα. Να βλέπει κανείς άραγε πρώτα το όνειρο και μετά να νιώθει τον πόνο του ονείρου και στο δικό του σώμα, ή να πονάει εξαρχής κι ο πόνος αυτός να δημιουργεί στο μυαλό εικόνες φτιάχνοντας ένα σκηνικό όπου στο όνειρο

κάποιος να πονάει; Η συναυλία είχε ήδη ξεκινήσει, ο κόσμος που είχε συγκεντρωθεί ήταν άπειρος, έτρεξε προς τις κερκίδες και μάταια προσπάθησε να βρει τη θέση του. Όλοι ήταν όρθιοι και διασκορπισμένοι στον χώρο, γλεντούσαν, γελούσαν, τραγουδούσαν δυνατά. Κρίμα το ακριβό εισιτήριο που πλήρωσε για να κάτσει μπροστά μπροστά. Το κέφι είχε ανάψει για τα καλά. Είχε χάσει και το γλέντι στο κτήμα, και το φαγητό. Θα μπορούσε να τα κλείσει όλα και να πάει να ξαπλώσει σαν άνθρωπος ή να φάει κάτι επιτέλους, αντ' αυτού άκουσε το κλειδί στην πόρτα, οι γονείς του και η Ινώ επέστρεψαν, θα ξεκινούσε μια μурμουρά άνευ προηγουμένου, αυτή τη φορά μήπως το παράχες τελείως, είναι δυνατόν να μην παρίσταται ούτε στα βαφτίσια της ανιψιάς του, ο κόσμος τι θα 'λεγε, εκείνους δεν τους σκέφτηκε που έπρεπε να εφευρίσκουν δικαιολογίες, ναι όπου να 'ναι έρχεται, αχ τελικά κάτι του έτυχε σημαντικό και δεν θα μπορέσει, και τι χάλια είναι αυτά, αξύριστος και αλυστος πέντε μέρες τώρα, ας ανοίξει κάνα παράθυρο, βρομάει εκεί μέσα, ούτε γουρούνια δεν ζουν έτσι, τίποτα δεν έφαγες, υπήρχε κοτόπουλο στο ψυγείο, θα σ' το κλείσω το ρημαδομηχάνημα, θα σ' το πετάξω απ' το μπαλκόνι, έχεις φάει τη ζωή σου εκεί μέσα, δεν θα άντεχε τώρα να το ζήσει όλο αυτό, όχι τώρα που έπαιζαν το αγαπημένο του τραγούδι, όχι τώρα που η νεράιδα με την κατοικίδια αρκούδα, τα μακριά μαύρα μαλλιά, τα τατουάζ στα χέρια, και τα γαλανά μάτια καθόταν δίπλα του στις κερκίδες, όχι τώρα που επιτέλους μπήκε τόσος κόσμος κι αποκτήθηκε ένα ενδιαφέρον, όχι δεν γίνεται τώρα να ξεκινήσει η γκρίνια, να του κλείσουν το ίντερνετ, να αποσυνδεθεί απ' το παιχνίδι, να χάσει τη συναυλία και το τέλος του πανηγυριού.

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. Ὁ Ιάκωβος εἶχε δημιουργήσει ἓναν κόσμον, ἓναν φανταστικὸν κόσμον φωτὸς καὶ σκοταδίου, ἓναν κόσμον με ἀπειρους ἄλλους κόσμους ὅπου δεν εἶχε ταξιδέψει ποτέ, με πανηγύρια εἰκονικά, με παιχνίδια που τα παίζει μόνο με τα δάχτυλα των χειρῶν του βιδωμένος σε μια καρέκλα μπροστὰ ἀπὸ μια οθόνη, με αποστολές που του ζητούσαν να καταθέτει κάθε μέρα τὴν ψυχὴ του, κι αὐτὸς το ἔκανε με θρησκευτικὴ ευλάβεια, πιστεύοντας σ' ἓναν δικό του Θεό που ἀκόμα δεν εἶχε δει, ἀλλὰ ακολουθώντας τους κανόνες Του πιστά, αναμένοντας τὸν Μεσσία που θα ἐρχόταν να ἐξαγνίσει τὸν κόσμον με τις διδασκαλίες καὶ τὰ θαύματά Του, προσευχόμενος να βρεῖ τὴ γῆ τῆς Χαναάν, τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου θα ξεκουραζόταν τὸ μυαλό του, ὅπου θα ἐβρίσκει ἐπιτέλους τὸν εαυτό του, ὅπου θα ἀποκτούσε ἡ ζωὴ του ἓναν σκοπὸ.

Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν· καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνὰ μέσον τοῦ φωτὸς καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἔκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσεν νύκτα.

Κι ἔτσι πέρασε μία μέρα. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωῒ, ἡμέρα πρώτη.

ΛΕΥΙΤΙΚΟΝ Ι

Δευτέρα 7 Ιουνίου

Σήμερα ξεκινάει η εξεταστική. Ο Ιάκωβος βρίσκεται στο δωμάτιό του ξαπλωμένος. Τα παντζούρια είναι κλειστά. Το δωμάτιό του είναι ακατάστατο. Ρούχα πεταμένα από δω κι από κει. Ο χώρος του γραφείου του όμως είναι πολύ προσεγμένος: το πληκτρολόγιο του υπολογιστή βρίσκεται ακριβώς στο μέσον του γραφείου, η τεράστια οθόνη πιάνει τα δύο τρίτα του τραπεζιού, και κάθετα τοποθετημένα με εξαιρετική συμμετρία είναι τα ακουστικά, το ποντίκι και τα λοιπά εξαρτήματα. Μια μικρή γεύση από υψηλή αρχιτεκτονική μέσα σε λίγα μόλις εκατοστά γραφείου, ένα κλασικό δείγμα γοτθικού ρυθμού, έτοιμο να καταβροχθίσει μέσα στη μεγαλοπρέπειά του οτιδήποτε άλλο θα τοποθετηθεί στο γραφείο και θα προσπαθήσει να του κλέψει λίγη απ' τη χάρη του. Για τον Ιάκωβο σήμερα θα έπρεπε να είναι μια σημαντική ημέρα. Έπρεπε να σηκωθεί στην ώρα του, να πάρει το σκονισμένο όπλο του απ' τη βιβλιοθήκη, είχε να το αγγίξει απ' την προηγούμενη εξεταστική, του Φεβρουαρίου, στην οποία τελικά είχε αποτύχει παταγωδώς, εφόσον έριξε τρία άσφαιρα, δεν πέρασε κανένα μάθημα, να το ξεσκονίσει και να το καθαρίσει, κι έπειτα με σταθερά χέρια, χαλαρή ανάσα και χωρίς να τρέμει καθόλου να κάνει την ανατροπή σ' αυτή την εξεταστική, να περάσει κάνα μάθημα, να πετύχει τον κόκκινο

κεντρικό στόχο: να πάρει τους δέκα βαθμούς. Δεν είχε περάσει με δέκα κανένα μάθημα.

Ο Ιάκωβος ήταν στους πρώτους πέντε εισαχθέντες στο Φυσικό Αθηνών πριν από έξι χρόνια. Από τότε έχει περάσει μέχρι στιγμής δύο μαθήματα. Λίγο με αντιγραφή και λίγο με κωλοφαρδία. Είχε δηλώσει κάμποσα μαθήματα τώρα, και ήταν βέβαιο ότι ούτε καν θα τα έδινε όλα, αλλά τουλάχιστον ένιωθε καλά με τον εαυτό του, ότι είναι ακόμα ενεργός φοιτητής και δεν τα έχει παρατήσει. Είχε υποσχεθεί στην Ινώ ότι θα έδινε σίγουρα έξι μαθήματα. Εκείνη είχε γελάσει, όπως όταν γελάμε σε ανθρώπους που μας υπόσχονται κάτι που εξαρχής γνωρίζουμε ότι δεν πρόκειται να το τηρήσουν. Είχε σημειώσει στο μυαλό του πέντε στόχους: Στόχος πρώτος να σηκωθεί στις εννιά. Στόχος δεύτερος να πείσει τον εαυτό του να διαβάσει για το σημερινό μάθημα. Στόχος τρίτος να διαβάσει. Στόχος τέταρτος να δώσει το μάθημα. Είχε σκεφτεί κι έναν πέμπτο στόχο, αλλά αυτή τη στιγμή του διέφευγε. Ε, καλά, ας γίνουν οι προηγούμενοι, σκέφτηκε. Απέτυχε και στους τέσσερις προαναφερθέντες στόχους συν ακόμα έναν.

Το να σηκωθεί στις εννιά το πρωί ήταν ένας άθλος. Είχε τρομερή υπερένταση όλο το βράδυ. Τελικά, κατάφερε να κοιμηθεί λίγες ώρες μετά την αυγή. Ήταν αδύνατον να σηκωθεί στις εννιά. Έλα, μωρέ... και στις δέκα καλά είναι, χάριδεψε τον εαυτό του. Όταν τελικά κατάφερε να ανοίξει τα μάτια του, η ώρα ήταν έντεκα. Ένιωθε ήδη απογοητευμένος. Είχε αποτύχει στον πρώτο του στόχο: να ξυπνήσει στην ώρα του. Το κεφάλι του το ένιωθε βαρύ, πονούσε η μέση του και δεν είχε καμία όρεξη να διαβάσει. Αφού έτσι κι αλλιώς δεν με θέλει, σκέφτηκε, δεν θα πιεστώ. Για να διαβάσει κάποιος, πρέπει να έχει όρεξη, αλλιώς... πώς; Κι εγώ το τελευταίο πράγμα που θέλω να κάνω αυτή τη στιγμή είναι να διαβάσω. Δεν λογάριασε την οκνηρία

του αυτή σαν αποτυχία για την εκπλήρωση του δεύτερου στόχου. Ήταν αισιόδοξος. Σκέφτηκε θα βάλω λίγη μουσικούλα, ξεσηκωτική για να με βοηθήσει να σηκωθώ. Ναι, λίγη μουσική χρειάζομαι μόνο για να πάρω μπρος. Τα μάτια του έκλειναν. Στο τρίτο τραγούδι τον πήρε ο ύπνος για λίγο. Ξύπνησε μετά από μία ώρα. Τα βίντεο έπαιζαν ασταμάτητα και διαδοχικά το ένα μετά το άλλο, μαντεύοντας από αλγόριθμους τι θα ήθελε να ακούσει ο υποψήφιος χρήστης στη συνέχεια, με βάση την προσωπικότητά του. Του άρεσε που το τηλέφωνό του τον ήξερε τόσο καλά. Όταν ξανάνοιξε τα μάτια του, έπαιζε ένα βίντεο σχετικά με το μελλοντικό πρόβλημα έλλειψης νερού στον πλανήτη. Του Ιάκωβου δεν του φαινόταν τίποτα πιο ενδιαφέρον από το να ακούσει την οποιαδήποτε διάλεξη που με το πρόσχημα της γνώσης και της ενημέρωσης θα τον απομάκρυνε από το πραγματικό διάβασμα που έπρεπε να ρίξει για την εξεταστική που άρχιζε σε λίγο. Αυτό το βιντεάκι και τέλος. Σηκώνομαι. Υποσχέθηκε στον εαυτό του.

Τη διάλεξη για τους πέντε τρόπους για να επιτύχεις σε μια εξεταστική που παρακολουθούσε με μεγάλο ενδιαφέρον ανάσκελα στο κρεβάτι του, εντέλει του τη διέκοψε μια κλήση της Ελευθερίας.

«Θα μπεις επιτέλους στη βιντεοκλήση; Σε περιμένω μισή ώρα!» Έξαλλη η Ελευθερία.

Είχαμε κάποιο ραντεβού και δεν το θυμάμαι; Τι ώρα πήγε; Ντρεπόταν να τη ρωτήσει, γιατί θα φαινόταν εντελώς αλλού, αλλά δεν θυμόταν καν γιατί του μιλούσε έτσι επιθετικά. Ποιο ραντεβού είχαν και το ξέχασε;

«Στις πέντε ξεκινάει η εξεταστική σου. Και μου ζήτησες να σε βοηθήσω με την ηλεκτροστατική! Λοιπόν, θα μπεις;»

Του απέμεναν μόνο λίγες ώρες. Πρώτο μάθημα που είχε δηλώσει Φυσική ΙΙΙ. Δεν είχε βέβαια περάσει ούτε τη Φυσική ΙΙ,

ούτε καν τη Φυσική Ι, αλλά υπέθεσε πως δεν είναι σίκουελ, όπου δεν μπορείς να παρακολουθήσεις το τρίτο αν δεν έχεις δει το πρώτο, και είπε να το δοκιμάσει. Της ανανέωσε το ραντε-βού για μία ώρα μετά. Ήθελε πρώτα να βγάλει το βιβλίο από τη βιβλιοθήκη, να το ξεσκονίσει υποτυπωδώς και να διαβάσει περί τίνος πρόκειται. Η Ελευθερία δεν ήταν παίξε-γέλασε και δεν θα ανεχόταν να καθίσει να του εξηγήσει όλο το μάθημα περιληπτικά μέσα σε λίγες ώρες, όταν αυτός δεν ήξερε καν σε ποιο θέμα αναφέρεται εξαρχής η ύλη. Για την ακρίβεια, αυτό που ήθελε είναι να βρει μια φράση, έναν νόμο, ένα θεώρημα, οτιδήποτε, που θα το υπογράμμιζε και θα τη ρωτούσε να του το εξηγήσει, ώστε να φανεί πως όντως έχει μελετήσει, έχει κατανοήσει τα πάντα, εκτός απ' αυτή εδώ τη μικρή λεπτομέρεια, κι αν είχε η Ελευθερία την ευγενή καλοσύνη μόνο αυτό να του πει, τα άλλα μπορούσε και μόνος του.

Σηκώθηκε άρον άρον. Πήρε το βιβλίο από τη βιβλιοθήκη, το φύσηξε, η μισή σκόνη έκατσε στη μύτη του, καλύτερα να μην το φύσαγε δηλαδή, και το τοποθέτησε πάνω στο γραφείο του. Έκανε λίγο στην άκρη το πληκτρολόγιο του υπολογιστή, τοποθέτησε το σουβέρ που βάζει πάνω του το νερό με μια ψυχαναγκαστική συμμετρία ώστε να απέχει ισόποσα από τις γωνίες του τραπεζιού, το διόρθωσε έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα για να σιγουρέψει ότι είναι όντως τοποθετημένο εκεί που πρέπει, κι αφού η επιφάνεια του γραφείου ξεσκονίστηκε υποτυπωδώς με την έξω πλευρά του πήχη, εναπόθεσε τον τόμο της ηλεκτροστατικής στο μέσον του τραπεζιού, και κάπως έτσι ξεκίνησε η συντριβή του διαβάσματος, όταν η ιερή γαλλική αρχιτεκτονική άρχισε να βάλλεται. Άνοιξε το βιβλίο στην πρώτη σελίδα. Διάβασε με ψυχαναγκαστική λεπτομέρεια πότε εκδόθηκε και από ποιον εκδότη, πού, και συνέχισε να διαβάζει τα ψιλά γράμματα όλων των πρώτων σελίδων. Βάλθηκε να

ζωγραφίζει τετραγωνάκια στην άσπρη σελίδα που είχε δίπλα του για να κρατάει σημειώσεις. Κάθε φορά που αγχωνόταν, επιδιόταν σε μια ιδιότυπη ζωγραφική, που όλα τα γεωμετρικά σχήματα είχαν τάξη, συμμετρία, κοφτερές γωνίες και μεγαλεπήβολα σχέδια. Τη ζωγραφική τη διέκοψε η είσοδος μιας μύγας στο δωμάτιο. Αυτή τώρα από πού; Κλειστά παντζούρια, σήτες παντού. Ο εκνευριστικός της ήχος έγινε το νέο ερέθισμα του Ιάκωβου. Μετά βίας προσήλωσε για λίγο πάλι την προσοχή του στο γραφείο. Το βιβλίο μετρούσε μερικές εκατοντάδες σελίδες. Το φυλλομέτρησε και είδε πως ήταν αδύνατον όχι να διαβάσει όλα αυτά τα κεφάλαια, αλλά να μπορέσει έστω να συγκεντρωθεί για μια στιγμή στην επικεφαλίδα του πρώτου κεφαλαίου. Η μύγα έφερνε ακανόνιστες βόλτες, στεκόταν πότε πάνω στο βιβλίο, πότε στα χέρια του Ιάκωβου, πότε συνέχιζε την άσκοπη πορεία της ακολουθούμενη από το βλέμμα του Ιάκωβου, που τη συνόδευε με τα μάτια του στις μετακινήσεις της, πλήρως αφοσιωμένος στο πέταγμά της. Το μυαλό του πετούσε σε άλλα σύμπαντα, σε φωτεινούς και σκοτεινούς, άπειρους κόσμους που ήθελε πολύ να δει, αποστολές που δεν φανταζόταν καν τι μπορεί να του ζητάνε, κι αυτό τον εξίταρε, χρώματα, εναλλαγές τοπίων, επική μουσική, η δόξα της νίκης, ένας στόχος, ένας σκοπός. Το άθροισμα των εντάσεων του ηλεκτρικού ρεύματος που εισέρχονται στον κόμβο ισούται με το άθροισμα των εντάσεων που εξέρχονται από τον κόμβο. Το υπογράμμισε. Αυτό να ρωτήσω την Ελευθερία να μου εξηγήσει, σημείωσε δίπλα.

Κάλεσε την Ελευθερία λίγα λεπτά μετά. Ήταν ευδιάθετη, αν και λίγο αγχωμένη, γιατί προετοιμαζόταν κι αυτή για τις δικές της εξετάσεις στη δραματική σχολή.

«Πώς πάει το διάβασμα;» τον ρώτησε. «Πες μου τι απορίες έχεις».

Ξέρω γω, όλες; Τι να της έλεγε τώρα;

«Έχεις διαβάσει, έτσι δεν είναι; Πες μου, ρε Ιάκωβε, ότι αυτή τη φορά έχεις διαβάσει!»

«Έχω διαβάσει. Μόνο μία απορία έχω».

Της διάβασε την ακατάληπτη φράση για το άθροισμα των εντάσεων.

«Ό,τι μπαίνει βγαίνει, κοινώς», του απάντησε η Ελευθερία. «Τίποτα δεν χάνεται», συνέχισε. «Ουσιαστικά, αυτό που καταθέτεις στη ζωή, το καταπίστευμά σου, δεν θα χαθεί ποτέ. Θα το πάρεις πίσω. Με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, πάντως θα σου επιστραφεί. Μάχαιρα έδωσες, μάχαιρα θα λάβεις, ένα πράγμα».

Ο Ιάκωβος την κοιτούσε έκπληκτος. Πώς κατάφερνε να πάρει έναν νόμο της φυσικής και να σου τον αναγάγει σε μάθημα ζωής; Θεέ και Κύριε!

«Με λίγα λόγια, μικρή προσπάθεια έκανες για αυτή την εξεταστική, μικρά αποτελέσματα να περιμένεις», του είπε.

Αυτή την τροπή στη συζήτηση δεν την περίμενε.

«Άλλη απορία έχεις;»

Ο Ιάκωβος της είπε πως όχι, για να φανεί έτσι πως είχε διαβάσει τα υπόλοιπα, τα είχε κατανοήσει, ήξερε για την ένταση του ηλεκτρικού πεδίου και τον νόμο του Γκάους, την ενέργεια του ηλεκτροστατικού πεδίου, το πλειονοπολικό ανάπτυσμα και το διανυσματικό δυναμικό, απλώς είχε κολλήσει λίγο στον πρώτο κανόνα του Κίρχοφ. Επί της ουσίας, δεν ήξερε τίποτα.

«Να με πάρεις τηλέφωνο όταν τελειώσεις, να μου πεις πώς έγραψες». Η Ελευθερία ξεσυνδέθηκε, γιατί ήθελε να μελετήσει λίγο ακόμα τον μονόλογό της.

Του απέμενε μία ώρα για να δώσει ένα μάθημα απ' το οποίο το μοναδικό πράγμα που είχε διαβάσει συγκεντρωμένος ήταν ότι εκδόθηκε πριν από δέκα χρόνια κάπου στη Γερμανία. Α, με την ίδια συγκέντρωση παρακολούθησε και ότι μια μύγα μπορεί να πετάει για τριάντα συνεχόμενα δεύτερα, πριν τελικά κάτσει

κάπου. Για στάσου, σε πόσους απ' τους στόχους του απέτυχε; Του απέμενε μόνο ο τέταρτος στόχος: να μπει να δώσει το μάθημα. Εντάξει, αυτό δεν θα το έχανε. Είπαμε, όλα κι όλα. Μήπως, αντί να προσπαθήσει να διαβάσει, να γράψει κάνα σκονάκι; Αλλά και πάλι, τι; Όλο το βιβλίο; Τον έπιανε η ψυχή του όταν έβλεπε αυτόν τον τόμο μπροστά του. Και μια απελπισία για τη χρησιμότητα όλου αυτού του εγχειρήματος.

Σκεφτόταν πως δεν είχε καμία σημασία όλο αυτό. Δεν έβρισκε κανένα νόημα. Απ' το Φυσικό θα μπορούσε να διαλέξει άπειρους δρόμους, της αστροφυσικής, της κβαντομηχανικής, του ηλεκτρισμού, των υπολογιστών, της διδασκαλίας. Και θα γινόταν τι; Ένας ερευνητής, στην καλύτερη, κλεισμένος σ' ένα εργαστήριο ή στο κέντρο πυρηνικών ερευνών του CERN να μελετάει μικροσκοπικά μόρια και σωματίδια που κινούνται με γεωμετρική ακρίβεια γύρω από πυρήνες ατόμων, σχηματίζοντας σωματίδια που συνθλίβονται εν ευθέτω χρόνω και, καθώς καίγονται ερχόμενα σε επαφή με την ατμόσφαιρα, φαίνονται στα μάτια των ανθρώπων σαν τη ρομαντική στιγμή που θα ζητήσεις απ' τον σύντροφό σου να κάνει μια ευχή, «ένα αστέρι πέφτει, πέφτει», σαν το τραγούδι ένα πράγμα, ενώ στην ουσία πρόκειται για μια φωτιά, μια καταστροφή, ένα πένθος, που συντελέστηκε πριν από εκατομμύρια χρόνια σε κάποια πλανητική τροχιά σε απόσταση ασύλληπτη για τον ανθρώπινο νου και τώρα εμφανίζεται σαν θαύμα στα μάτια σου. Κοινώς, οι άνθρωποι χαίρονται ετεροχρονισμένα.

Κι αν δεν γινόταν ερευνητής, τότε τι; Να διδάσκει σε σχολείο; Να στραβωθείς να διαβάσεις όλους αυτούς τους τόμους, με τις εκατοντάδες σελίδες, για να πας μετά σ' ένα γυμνάσιο της περιοχής σου να διδάσκεις τους νόμους του Κουλόμπ και την ηλεκτρική τάση του ρεύματος σ' ένα μάτσο σχολιαρόπαιδα που θα σε κοιτούν κοιμισμένα, και το μόνο που θα σκέφτονται

θα είναι τι να φάνε στο διάλειμμα, αν θα παίξουν ποδόσφαιρο το απόγευμα ή αν τους έστειλε μήνυμα ο υποψήφιος γκόμενος.

Είναι απείρως προτιμότερο να επιλέξω να είμαι βοτανοθεραπευτής, είπε στον εαυτό του. Τα βοτάνια μαζεύονται δεξιά κι αριστερά, μπορείς να αγοράσεις και μερικά απ' την κεντρική αγορά, αν φυσικά έχεις χρήματα να τα πληρώσεις, ή να τα περισυλλέξεις από άλλους στο πεδίο της μάχης. Αυτή είναι η καλύτερη επιλογή. Να είμαι ένας μαχητής, ένας πολεμιστής του φωτός που θα μάχομαι τα τέρατα που έρχονται απ' το σκότος, και που παράλληλα να είναι και βοτανοθεραπευτής. Αυτό μάλιστα, έχει ένα νόημα, να βοηθάς άλλους ανθρώπους. Και στην τελική, αν δεν ήθελες κάποια στιγμή να είσαι βοτανοθεραπευτής, θα μπορούσες να επιλέξεις να είσαι ό,τι άλλο σ' άρεσε. Σαν τις κατατακτήριες ένα πράγμα.

Το μεγαλύτερό του όνειρο ήταν να γίνει αρχαιολόγος. Του άρεσε το παρελθόν, του άρεσε η ιστορία, του άρεσαν οι περίεργοι ήρωες και είχε και καλή μνήμη. Ο πατέρας του επέμενε ότι αυτό είναι επάγγελμα για γυναίκες. Αν σ' αρέσει πολύ, του έλεγε, μόλις τελειώσεις με το καλό τη σχολή σου μπορείς να δώσεις κατατακτήριες. Θα έπρεπε έτσι να τελειώσει μια σχολή τεσσάρων ετών, που κανείς μεταξύ μας μέχρι τώρα δεν έχει τελειώσει το Φυσικό στα τέσσερα χρόνια, να δώσει κατατακτήριες, και να κάνει άλλα τέσσερα χρόνια το Αρχαιολογικό. Με μαθηματικούς υπολογισμούς, κι αν όλα πήγαιναν ρολόι, θα έπρεπε να έχει τελειώσει με το Φυσικό και το Αρχαιολογικό στα είκοσι έξι, και τώρα είναι είκοσι πέντε. Με μαθηματικούς υπολογισμούς, κάτι τέτοιο ήταν αδύνατον. Ένιωθε παγιδευμένος. Πόσο απείρως ευκολότερα είναι τα πράγματα στον κόσμο του φωτός και του σκοταδιού! Εκεί, αν δεν σου κάνει η βοτανοθεραπεία, αν βαρέθηκες ας πούμε να μαζεύεις παπαρούνες που τις μετατρέπεις σε ιαματικά φάρμακα για να απαλύνεις

τον πόνο των τραυματισμένων συντρόφων της μάχης ή αν δεν σε ικανοποιεί πια να πίνεις την παπαρούνα σαν ντόπα, σαν ναρκωτικό, να την ακούσεις που λέμε, τότε μπορείς εύκολα να γίνεις το οτιδήποτε άλλο. Χωρίς επιπτώσεις, χωρίς κατατακτήριες, χωρίς τους ηλίθιους καβγάδες των γονέων και τις νουθεσίες περί του μέλλοντός σου που πάει άκλαυτο χωρίς να έχεις προσπαθήσει καν να διαβάσεις, τα παράτησες, είσαι ένας αποτυχημένος, ένας άχρηστος, όποιος βάζει έναν στόχο και δεν τον πετυχαίνει, τι είναι; Έλα μου, ντε! Ο Ιάκωβος δεν είχε απάντηση. Το μόνο που ήξερε είναι ότι δεν του άρεσε αυτός ο κόσμος. Σ' αυτόν τον κόσμο, τον δικό μας, ο Ιάκωβος αποτύγχανε ασταμάτητα.

Σε μισή ώρα ξεκινάει η εξεταστική. Η μάνα του μπούκαρε μέσα στο δωμάτιο χωρίς καν να χτυπήσει την πόρτα. Οι σκέψεις του για το απαισιόδοξο μέλλον σταμάτησαν, όπως ακριβώς και το σχήμα στο οποίο επιδιδόταν τόση ώρα: πολλές συνεχόμενες μπαλίτσες κατάμαυρες και ζωγραφισμένες εντός του κύκλου τους, η μία δίπλα στην άλλη, σαν αποσιωπητικά που ξεμακραίνουν, που δεν αφήνουν τη σκέψη να ολοκληρωθεί, αλλά υπονοούν τα πάντα, χωρίς ουσιαστικά να λένε τίποτα, και συνεχίζοντας ατέρμονες προς το πουθενά, όπως ακριβώς και ο συλλογισμός του Ιάκωβου. Η είσοδος της μάνας του στο δωμάτιο ήταν η τελευταία τελεία, αυτή που τον διέκοψε απ' τα ταξίδια του μυαλού. Του έφερε τοστάκι και πορτοκαλάδα, που ενισχύει τη μνήμη. Ο Ιάκωβος άφησε απότομα κάτω το στίλο, μουτζουρώνοντας άτσαλα την τελευταία τελεία, και άνοιξε απότομα το βιβλίο σε μια τυχαία σελίδα για να κάνει πως διαβάζει. Όταν η μάνα έκλεισε την πόρτα πίσω της, ο Ιάκωβος ξαναέπιασε το στίλο. Μέσα του είχε πάρει την απόφαση ότι δεν θα διάβαζε. Αλλά είχε ακόμα τον τέταρτο, τον τελευταίο του στόχο για να ολοκληρώσει. Θα μπω στο μάθημα κι ό,τι

γίνει, στην τελική μπορεί κάτι να ξέρω, να είναι εύκολα κι ο καθηγητής καλός. Και μετά, θα έχω περάσει τρία μαθήματα! Το σκέφτηκε με μια λαχτάρα, με μια αγωνία, μια χαρά, που συνοδεύτηκε από ένα γεμάτο ειρωνεία γέλιο που διήρκησε λίγο παραπάνω απ' το κανονικό, ένα γέλιο τρανταχτό που σταδιακά μετατράπηκε σε κλάμα, κλάμα χωρίς φωνή, χωρίς λυγμούς, απλά να στάζουν απ' τα μάτια του ποτάμια δάκρυα, που δεν τον άφηναν να δει καθαρά.

Αχ, Ιάκωβε, έκανες το λάθος! Στη σκοποβολή, πάντα μα πάντα, πρέπει να κρατάς το χέρι σου σταθερό, η ανάσα σου να είναι ήρεμη και τα μάτια σου να βλέπουν σωστά. Στον νου του ήρθε η Ελευθερία, που είχε ήδη πάρει το πτυχίο της στο Φυσικό, είχε περάσει στη δραματική σχολή και παράλληλα σε κάνα δύο χρόνια θα ξεκινήσει και μεταπτυχιακό. Το μυαλό του ξεκίνησε ένα γαϊτανάκι σκέψεων απ' το οποίο δεν μπορούσε να βρει έξοδο διαφυγής.

Θα φύγει

θα πάει στο εξωτερικό

σίγουρα θα πάει στο εξωτερικό

στην Ελβετία ίσως, να είναι κοντά στο CERN, ή στην Αμερική αν της δώσουν την υποτροφία

σίγουρα θα της τη δώσουν

έβγαλε κοντά εννιά μέσο όρο

ανήκουστο για το Φυσικό κάτι τέτοιο

θα πάει στην Αμερική και δεν θα γυρίσει ποτέ

θα με περιμένει να πάω κι εγώ

κι εγώ ακόμα θα χρωστάω τη μηχανική του πρώτου έτους

θα με εγκαταλείψει

θα βρει σίγουρα κάποιον καλύτερο από μένα

κάποιον που θα έχει ένα πτυχίο στα χέρια του

που δεν θα είναι μόνο με το δίπλωμα του αυτοκινήτου

το μοναδικό δίπλωμα που κατάφερα να πάρω στη ζωή μου
 δεν θα της αξίζω
 να με κάνει τι;
 οι γυναίκες επαναστάτησαν πια!
 είναι μάχιμα μέλη στον εργασιακό τομέα και θέλουν δίπλα
 τους δυναμικούς άντρες
 εγώ είμαι ένας μαλάκας
 ένας μαλάκας που κάθεται πίσω απ' τον υπολογιστή
 άχρηστος να κάνω το οτιδήποτε!
 χρειάζομαι επειγόντως μια διαφυγή
 κάτι, για να αναπνεύσω
 δεν μπορώ να διαβάσω
 δεν είμαι σε θέση
 δεν μπορώ να συγκεντρωθώ αυτή τη στιγμή
 το χέρι μου τρέμει
 η ανάσα μου έγινε κοφτή και γρήγορη
 πνίγομαι!
 δεν αντέχω
 δεν βλέπω τον στόχο
 δεν τον βλέπω καν, πώς να πατήσω τη σκανδάλη
 να μεταφερθώ στον κόσμο του φωτός, αυτό θα κάνω!
 να μετακινηθώ προς τα νότια, σ' αυτόν τον κόσμο με τις λι-
 μνούλες, το γαλαζωπό φως, τα ροζ συννεφάκια και τις νεράιδες.
 Άλλωστε, τέτοια ώρα δώσαμε ραντεβού με το κορίτσι με
 τα τατουάζ και την κατοικίδια αρκούδα να βρεθούμε εδώ στη
 γη των κήπων.

Κάθεται στη λίμνη, έχει τα πόδια της στο νερό και αγνα-
 ντεύει. Είναι τόσο όμορφη από κοντά. Κανονικά, τώρα θα έπρε-
 πε να διαβάζω, αλλά το κορίτσι μού στέλνει από ποια χώρα
 είμαι, πόσω χρόνων κι αν παίζω καιρό. Πιάνουμε τη συζήτηση,
 η οποία διακόπτεται λίγα λεπτά αργότερα απ' την εισβολή και

πάλι της μαμάς, που αυτή τη φορά φέρνει μαύρη σοκολάτα, που βοηθάει στη μνήμη. Είναι πολλά αυτά που μελέτησες, αγόρι μου, πρέπει να έχεις δυνάμεις και καλή μνήμη, να το ενισχύσουμε το σύστημα.

Έφαγε τη σοκολάτα γρήγορα γρήγορα, μακάρι να ήταν κι άλλη, η μαμά ικανοποιημένη έκλεισε την πόρτα πίσω της, να αφήσει το παιδί να μελετήσει λίγο ακόμα. Σε λίγο ξεκινούσε η εξεταστική. Για να δεσμεύσει τον εαυτό του ότι θα την κλείσει σε λίγη ώρα, για να δώσει το μάθημα, είπε στο κορίτσι πως δεν έχει πολύ χρόνο στη διάθεσή του. Η συζήτησή τους όμως συνεχίστηκε καθώς περπατούσαν περιμετρικά της λίμνης, ένα καρουζέλ, χωρίς όμως τα άλογα και τους μονόκερους, μια άσκοπη περιστροφή γύρω απ' το τίποτα, μια βόλτα με μια υπέροχη σιγανή και ήρεμη μουσική για υπόκρουση. Της είπε για το δράμα του με την εξεταστική, για τις πορτοκαλάδες και τις σοκολάτες που έτρωγε για να ενισχυθεί η μνήμη του, να θυμάται πράγματα που δεν είχε καν διαβάσει. Γέλασαν, γιατί αυτό προϋπέθετε μια μαντική ικανότητα: να γνωρίζεις πράγματα απ' το πουθενά, να σου μεταλαμπαδευτεί η γνώση απ' το υπερπέραν. Εκείνη τον προέτρεψε να φάει μήλα, τα μήλα λέει ενισχύουν τη μνήμη και το ανοσοποιητικό, αλλά τη μνήμη κυρίως, κι όσο περιδιάβαιναν στη γη των κήπων, με τα χρωματιστά λουλούδια, τον γαλανό ουρανό, την απαλή μουσική, όσο χανόταν στον νεραϊδόκοσμο μαζί με το κορίτσι με τα τατουάζ και την κατοικίδια αρκούδα, όσο περιστρεφόταν άσκοπα σ' αυτό το καρουζέλ που σε τραβάει σαν μαγνήτης στη δίνη του, ξέχασε εντελώς ότι σε λίγα λεπτά της είχε πει πως πρέπει να κλείσει. Το μάθημα της ηλεκτροστατικής δεν το έδωσε ποτέ.

Μηδέν στα τέσσερα. Οι στόχοι. Ή τέσσερα στα τέσσερα αποτυχία. Όπως το βλέπει κανείς. Παράτησε το όπλο του ξανά στη βιβλιοθήκη, θα το άφηγε να σκονιστεί μέχρι τον Σεπτέμβριο. Το

βιβλίο της ηλεκτροστατικής τοποθετήθηκε με ευλάβεια πίσω ακριβώς στη θέση του, δίπλα στα άλλα. Το πληκτρολόγιο ξαναήρθε στη θέση του, το ποντίκι τοποθετήθηκε κάθετα προς τη δεξιά πλευρά του τραπεζιού, το σουβέρ λίγο πάνω και δεξιά, να ευθυγραμμίζεται με την εξωτερική πλευρά του επίπλου, η αρχιτεκτονική του γραφείου, μετά την ταραχή που πέρασε, ξαναήρθε στα φυσιολογικά της. Η μύγα βρισκόταν ακόμα μέσα στο δωμάτιο. Η Ελευθερία τον κάλεσε μετά από λίγες ώρες για να δει πώς έγραψε. Και τότε συντελέστηκε η αποτυχία και του πέμπτου στόχου, που είχε εντελώς ξεχάσει.

«Πώς έγραψες;» Η Ελευθερία είχε μια κρυφή ελπίδα.

«Καλά. Δηλαδή, νομίζω το πέρασα».

«Τι θέματα σας πέσανε;»

Τα είχε σημειώσει σ' ένα χαρτί να της τα πει. Ήξερε τι θα τον ρωτούσε.

«Εντάξει, τα SOS πάνω κάτω δηλαδή. Τα έλυσε όλα;»

Α, ήταν και τα SOS. Τι το ήθελε κι η Ελευθερία και του τα έλεγε όλα αυτά; Να νιώσει ακόμα πιο άχρηστος;

«Έλυσα τα περισσότερα, τώρα θα δούμε». Ο Ιάκωβος στις υπεκφυγές ήταν μανούλα.

«Λοιπόν, σε κλείνω για να διαβάσω και το επόμενο». Και στα ψέματα ήταν μανούλα.

Η βιντεοκλήση με την Ελευθερία τελείωσε σε όσο χρόνο του χρειάστηκε για να πάρει την απόφαση ότι δεν θα δώσει το μάθημα. Λίγα μόνο δευτερόλεπτα. Ο Ιάκωβος συνδέθηκε και πάλι στο παιχνίδι. Κι έτσι, είχε παντελώς ξεχάσει να ρωτήσει την Ελευθερία αν δούλεψε τελικά τον μονόλογό της, μήπως θέλει να της κρατήσει λόγια, αν είναι αγχωμένη κι αν είναι να μην είναι, γιατί είναι πολύ ταλαντούχα κι αν είναι συγκεντρωμένη εκείνη την ώρα θα τα πήγαινε περίφημα στις εξετάσεις της, που άρχιζαν σε λίγη ώρα. «Στο πανηγύρι τη βρήκα και στο πανηγύρι

την έχασα». Πώς συνέχιζε ο μονόλογος; Δεν θυμόταν. Μα καλά τώρα, είναι μονόλογος αυτός; της είχε πει μια μέρα ο Ιάκωβος. Γιατί, τι έχει; Είναι ακατάληπτος. Άσε μας, Ιάκωβε, πρόκειται για ένα αριστούργημα του παγκόσμιου ρεπερτορίου και με τρομάζει πολύ πώς να το αποδώσω καλά. Και επιπλέον, τον έχει πει κι η Λαμπέτη. Αν μπορούσε μόνο ο Ιάκωβος να καταλάβει για τι πράγμα μιλούσε. Όταν τον είχε πρωτοβάλει να της κρατάει λόγια, η Ελευθερία είπε όλο τον μονόλογο, έφτασε μέχρι το τέλος, έκανε μια παύση και ύστερα κοιτούσε χαμογελαστή τον Ιάκωβο περιμένοντας να της πει τη γνώμη του, όσο εκείνος ήταν απορροφημένος στα χαρτιά που κρατούσε κι έτσι δεν την κοίταζε, ψάχνοντας να βρει την επόμενη σελίδα για να δει πώς τελειώνει τελικά το έργο. Ούτε τότε ούτε τώρα είχε καταλάβει τι ήθελε να πει ο ποιητής. Η Ελευθερία έδωσε τις εξετάσεις της χωρίς την «καλή επιτυχία» του Ιάκωβου, χωρίς να την εμψυχώσει, χωρίς καν να την πάρει τηλέφωνο μετά να τη ρωτήσει πώς τα πήγε. Απέτυχε και στον πέμπτο στόχο, πανηγυρικά.

Από το καρουζέλ κατέβηκε αργά τα μεσάνυχτα της επόμενης ημέρας, εξαντλημένος από μια γεμάτη μέρα πάνω στο τρενάκι που σου δείχνει συνεχώς διαφορετικά πράγματα, εναλλασσόμενες πληροφορίες χωρίς συνάφεια μεταξύ τους, που σ' αφορούν δεν σ' αφορούν στέκεις εκεί σαν αναγκασμένος να τις παρακολουθείς, μην και χάσεις τη συνέχεια, μήπως και γίνει κάτι σημαντικό και δεν το πάρεις είδηση απ' τους πρώτους, απορροφάς και καταναλώνεις με μανία ό,τι άχρηστο σου πλασάρεται σαν εντελώς χρήσιμο και απαραίτητο για την ύπαρξή σου, σαν απ' αυτές τις πληροφορίες να εξαρτάται η ζωή σου. Ο κόσμος πίσω απ' τις οθόνες ρέει συνεχώς, αλλά χωρίς ειρμό

και στόχο, αφήνοντας τις σκέψεις σου σαν να αιωρούνται, ένα ατέλειωτο συνεχές στο τίποτα, χωρίς ποτέ να μπαίνει μια τέλεια, ή σαν να μπαίνουν πολλές, αλλά η μία δίπλα στην άλλη και ακόμα μία δίπλα στην άλλη, και ακόμα μία, κι ακόμα μία, κι έπειτα το μόνο που χρειάζεσαι για να σε ξεκουράσει από όλη αυτή την πληροφορία είναι η μονότονη, συνεχιζόμενη και άνευ νοήματος περιστροφή του καρουζέλ.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν. Ὁ Ιάκωβος προσπαθούσε να δημιουργήσει έναν εαυτό που θα διέφερε σχεδόν στα πάντα από τον αληθινό του, και που δεν θα αποτύγχανε τόσο εξόφθαλμα και αδικαιολόγητα. Ήθελε να είναι ο Τζάκφιλ και μόνο ο Τζάκφιλ, ένας βοτανοθεραπευτής, ένας μαχητής του φωτός, και όχι ο Ιάκωβος Φιλίππου, ένας εικοσιπεντάχρονος φοιτητής επί πτυχίω του Φυσικού Αθηνών, που...

Καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Ὁ Ιάκωβος ἔψαχνε εναγωνίως έναν δρόμο στη ζωή, κι όσο δεν τον έβρισκε, γυρνούσε από δω κι από κει προσευχόμενος να σωθεί η ψυχή του. Να καταλάβει προς τα πού βαδίζει. Τη μύγα δεν τη σκότωσε. Έμεινε να τη βλέπει να περιπλανάται. Καὶ ἐφύτευsen ὁ Θεὸς παράδεισον ἐν Ἑδὲμ κατὰ ἀνατολὰς καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασεν. Μέσα στο παιχνίδι τουλάχιστον μπορούσε να πλάσει τον ιδανικό εαυτό του και να περιμένει να του εμφανιστεί ο Θεός, που θα τον καθοδηγήσει στον Παράδεισο.

Κι έτσι πέρασε ακόμα μία μέρα. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα δευτέρα.